

KURJER ZAGŁĘBIA

Dziennik bezpartyjny polityczno-społeczno-literacki. Wychodzi codziennie w godzinach rannych z wyjątkiem dni poświęconych.

PRZEDPŁATA. „Kurjer Zagłębia” kosztuje
rocznie marek 300, półrocznie mk. 150, kwartalnie mk. 75, miesięcznie mk. 25 Poczta mk. 75
kwartalnie, mk. 25 miesięcznie.

OGŁOSZENIA. Za jeden wiersz petitu lub jego miejsce na I-iej stronie Mk. 10, w tekście Mk. 12,50 po tekście—reklamy Mk. 7,50. Nekrologi Mk. 5. Zwyczajne Mk. 5. Drobne 50 fenigów za wyraz, najmniej Mk. 3.

Adres Redakcji i Administracji: SOSNOWIEC, ulica Dębińska Nr. 1.

Adres dla depesz: „KURJER” — SOSNOWIEC.

Administracja otwarta od 8 rano bez przerwy do 7 g. wiecz. W niedziele i święta od 9 do 11 rano.

W sprawach redakcyjnych redaktor przyjmuje interesantów tylko od 1—3 w poł. i od 6—7 w.

PRENUMERATE i OGŁOSZENIA przyjmuje Kancelaryja własna oraz księgarnie w Zagłębiu. Tow. Akc. „Reklama Polska” w Warszawie i wszystkie Biura ogłoszeń w kraju i zagranicą.

Cena pojedynczego egzemplarza **mk. 1.50** (Na G. Śląsku **30 fen.**). SOSNOWIEC, niedziela dnia 27 czerwca 1920 roku. Nr. 145 Rok XV.

Tereny plebiscytowe muszą należeć do nas!

Wielka Zabawa

na PLEBISCYT

odbędzie się w niedzielę dnia 27 Czerwca br. w Parku Sieleckim

Mnóstwo atrakcji: Konkurs piękności, wróżby, koncert dwóch orkiestr, poczta, karuzela.

Początek o godzinie 4-ej po południu.

Wejście 5 marek.

KINO

„ZACISZE”

Od 22 do 28 czerwca

„Franceska Bertini” Królowa ekranu w wspaniałej tragedji w 5-ju cz. wytworni „Oskar” w Rzymie p. t.

Lenistwo

z cyklu 7 u grzechów głównych

Dzisiaj i dni następne

„WIR ŻYCIA”

rzepekny dramat francuskiej wytworni Eclair, z ulubienią i gwiazdą Paryża Zuzanną Grandois w roli głównej.

NAD PROGRAM

Max i woreczek pełna humoru farsa z Maxem Linderem

Dziennik Pathe 17 najświetlejsze wiadomości światowe.

naszych opiekunów dawnego caratu.

Zwrócono uwagę na niezdrowe stosunki w Galicji. Prof. Grabski, podkreślając brak racjonalnej i wydajnej gospodarki opracował dla Wydziału Krajowego program kolonizacji wewnętrznej, zmierzając do ulepszenia sprawności gospodarczej wogóle. Wysuniętą zasadą wtedy była parcelacja majątków w takiej ilości, ile potrzeba ich było do przemiany gospodarstw lichych na wartościowe. Nie ma wątpliwości, że parcelacja musiała i musi nastąpić, że gospodarstwa zupełnie małe, nie dające ani utrzymania mało rolnemu gospodarzowi, ani zysku dla całości gospodarczy w Polsce, domagały się przez parcelację sanacji. Wiadomo było, że na takie parcelacje jest ziemi u nas sporo, że tę ilość powiększą rozsądni obszarnicy. Dochodziły przy tem jeszcze majątki zagrabione przez Moskwę, różne donacje itp.

Myśl reformy rolnej pochwycili ludowcy i przeprowadzili absurd z dnia 10 lipca 1919 r. Absurdalność owa wisi nad nami, bez prób urzeczywistnienia, aby atut egoistyczno-przewrotnej polityki ludowcowej, liczącej się z chłopami, lek-

ceważącej sobie byt miast, byt proletariatu ośrodków przemysłowych, aby ten atut nie był ostatecznie wygrany, jako konieczny dla takich przeświethych działaczy, jakim jest u nas p. Witos lub p. Bardel. Lawirowanie między ludem a tekami ministerjalnemi, ba— stanowiskiem prezydenta wyraźnie dziś nam mówią, czemu to między innemi nie rozpoczęto absurdu w czyn wprowadzać!

Jak musimy się bronić przed próbami nawet tworzenia kierunku w rządzie nadto lewicowego, kierunku, do którego społeczeństwo niema przekonania, tak z drugiej strony musimy się bronić przed kołowaczną panoszącą się dzisiaj z racji „reformy” ludowcowej po wsiach, która dała nam już dość dowodów wyskoków i wybryków, jakich się dopuszczali różni agitatorzy i dopuszczają w stosunku do własności większej. Musimy się bronić przed poglądami włościjanstwa, wyrosłemi właśnie na gruncie ludowcowej „reformy” że „dobra pańskie” są dla chłopów, że obowiązkiem państwa wprowadzić chłopów do gotowego dużego obejścia, że już minął czas, kiedy lasów, jako swoich nie można wycinać na podpałki, ale zato nastąpi dla farnala czy innego parobka złoty okres próżnowania i podziału pól z własności większej.

Otrzymałmy nie tak dawno list z Plockiego, w

którym pewien obywatel, świetny gospodarz, człowiek, który własną pracą doszedł do sporego folwarku — pisze: „nie masz pan pojęcia, jak wzrosły apetyty chłopskie na cudzą własność. Ta zaborczość zgoliła nie wskazuje mi zrozumienia racjonalnej gospodarki, bo jak ma wskazywać, jeśli dziś marzy się robotnikowi rolnemu tylko posiadanie ziemi w jaknajwiększym stopiu i — to wszystko”.

I to dziś rzeczywiście jest wszystko. Nic poza tem, a nic dla tego, że chłop, biorąc go masowo, nie umie racjonalnie gospodarować, bo się nie nauczył, a dalej nawet słuchać o tem nie chce, że dla wszystkich bezwzględnie pragnących ziemi w dużej ilości, tej ziemi nie ma, że nakoniec unicestwienie średnie: choćby własności ziemskiej obniży kulturę w obecnem stadium rolnictwa u nas ani dziś, ani za dziesiątek lat stać nie będzie włościjanina na nią niedoświadczonego pod względem uprawy roli.

Możemy dojść w kraj rolniczym do dalej i w większych rozmiarach szerzącego się głodu, do niebywałych cen za wszystko, do bardziej rozwiniętego paska, do ubóstwa przez to. I cóż z tego, że wskazywać będziemy jako winowajców różnych agitatorów ludowcowych „zbawców ludu włoścjańskiego”? To faktów nie zmienia, rzeczywistości smutnej nie po-

Słownko o reformie rolnej.

Słynna „reforma” rolna nie weszła jeszcze w życie i bardzo szczęśliwie. Może być wskutek tego dyskutowana, oczywiście z jednego tylko punktu — absurdalności ludowców. Bo reforma rolna w tej formie, jaka się snuje po głowie ludowcom wogóle nie wytrzymuje krytyki. Dla tego to znawcy spraw agrarnych, patrząc krytycznie na „postępowe dążenia” ludowcowe, dawno się wypowie-

dział przeciw owej „reformie” która balamucąc szerokie masy bezkrytyczne chłopskie u nas, chce w „tę resztę” narodu wmówić, że właśnie taka tylko „reforma” posunie Polskę naprzód, uszczęśliwiając ją na zawsze.

Jeszcze w 915 roku była podjęta reforma rolna, jako sprawa pierwszorzędna, konieczna u nas a nie możliwa do wyregulowania, jako zawsze drażliwa dla byłych

